

Utorok po Zjavení Pána (7. januára)

Rozjímanie na 7. januára.
Navrhované témy sú: Sen
svätého Jozefa; poslušnosť a
dôvera; pohybovať sa v rámci
Božieho plánu.

07.01.2025

PÁNOV ANJEL sa zjavil Jozefovi vo sne a povedal mu: „Vstaň, vezmi dieťa a jeho matku, utekaj do Egypta a zostaň tam, kým ti nepoviem, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zabil“ (Mt 2, 13). Sotva sa Mudrci vydali na spiatočnú cestu, nájomní

vrahovia pracujúci pre Herodesa sa pripravujú vyhládať dieťa, židovského Kráľa, aby ho usmrtili. Boh ich však predbehne, varuje Jozefa pred nebezpečenstvom a prikazuje mu utiecť do Egypta. Tento pokyn je jasný: poukazuje na to, čo sa má urobiť, a na dôvod úteku. Zvyšok, teda spôsob a prostriedky, je ponechaný na Jozefovu rozvážnosť. A napokon ho Boh tiež upozorňuje, aby bol pozorný na hlas anjela, ktorý mu povie, kedy má ukončiť svoj pobyt v tej krajine, ktorá mu bola cudzia.

Môže sa zdať zarážajúce, že Boh hovorí k svätému Jozefovi vo sne, pretože je to chvíľa, keď sa zdanlivo nedá nič povedať ani odpovedať. Počas sna je človek bezmocný, bezvládný. Môžeme si pripomenúť, že aj Adam v takýchto chvíľach dostáva svoju manželku: vstáva, aby objavil novosť, že má spoločníčku a poslanie. V ľudskej skúsenosti spánku človek často premieta svoje

najkrajšie činy. V istom zmysle sa zdá, že Jozef musí mlčať, ale v skutočnosti je počas spánku pozvaný otvoriť sa najväčšiemu snu: byť súčasťou Božích plánov.

Keď sa svätý Jozef prebudil, nechcel čakať do druhého dňa: „Vstal, vzal v noci dieťa i jeho matku a utiekol do Egypta“ (Mt 2, 14). O ťažkosti nemusela byť núdza. Museli opustiť betlehemský dom, možno za cenu veľkých obetí. Navyše dĺžka cesty im znemožňovala vziať so sebou potrebné veci a náhlenie znemožňovalo predať to, čo im zostalo. Prenasledovanie dieťaťa sa ešte ani nezačalo, ale svätý Jozef pevne uveril anjelovi a vydal sa na cestu. Patriarcha ako verný a rozvážny služobník počúval Boží hlas bez toho, aby hľadal iné, zdanlivo reálnejšie možnosti. Existovali dôvody, prečo anjelovu indíciu hodnotil ako nerozumnú: nemohla Božia všemohúcnosť zachrániť dieťa

iným spôsobom, prečo by ho brali do cudzieho mesta, kde nikoho nepoznali? Jozef však dôveroval Božiemu slovu.

CESTA Svätej rodiny do Egypta nemusela byť pohodlná: niekoľko dní chôdze po nehostinných cestách na chrbte osla, so strachom, že ich na úteku niekto predbehne, s únavou a smädom, s neistou budúcnosťou a pochybnosťami, na ktoré neexistovali odpovede. Je dojímavé vidieť ich útek v plnej dôvere v Božie plány. Svätý Augustín nám pripomína, že Pán „vie lepšie ako človek, čo je v danej chvíli vhodné, čo dá, pridá, odoberie, zmenší, zväčší, zníži a kedy to urobí“^[1]. Ako vidíme u svätého Jozefa, práve v našom každodennom živote môžeme rozpoznať Boží hlas; v každodenných stretnutiach s ním prostredníctvom chvíľ modlitby; v

udalostiach dňa a v ľuďoch, s ktorými sa stýkame; tiež v neúspechoch a prekážkach, ktoré sa objavujú na našej ceste. Premýšľanie o postoji svätého Jozefa a jeho ochote spolupracovať s Božími plánmi nám môže pomôcť zvýšiť naše nadšenie počúvať Boha.

Ak na každé Pánovo vnuknutie odpovieme: „Chceš to, Pane?... aj ja to chcem!“^[2], potom aj nás naplní rovnaká dôvera, akú mal svätý Jozef. Takto sa „ako hlina v rukách hrnčiara“ (Jer 18, 6) odovzdávame do Božích rúk, aby premenil naše srdce a uskutočnil veľké Božie dielo, ktoré s nami plánuje.

PO NEJAKOM čase života v Egypte sa Jozefovi vo sne opäť zjavil Pánov anjel a povedal mu: „Vstaň, vezmi dieťa i jeho matku a choď do

izraelskej krajiny, lebo tí, čo ohrozovali život dieťaťa, už zomreli“ (Mt 2, 20). Nastal čas opustiť krajinu, ktorá im poskytovala útočisko, a vrátiť sa do krajiny, ktorú si Boh vyvolil za príbytok Mesiáša. Ako ani nemohlo byť inak, Jozef „vstal, vzal dieťa i jeho matku a prišiel do izraelskej krajiny“ (Mt 2, 21). Tak sa naplnilo, „čo Pán povedal prostredníctvom proroka: *Z Egypta som povolal svojho syna*“ (Mt 2, 15).

Jozef dáva do služby svoju inteligenciu, vôľu a srdce, zmysel pre zodpovednosť a zmysel pre protagonizmus. Z tohto dôvodu, „keď sa dopočul, že v Judsku vládne namiesto jeho otca Herodesa Archelaos, bál sa tam ísť“ (Mt 2, 22), tam, kde bol ohrozený život dieťaťa. Svätý Josemaría hovorí: „Naučil sa pohybovať v rámci Božieho plánu a ako potvrdenie, že Boh skutočne chce to, čo Jozef tuší, dostáva pokyn odobrať sa do Galiley. Takáto bola

teda viera svätého Jozefa:
bezvýhradná, plná dôvery, celistvá,
prejavená v účinnom odovzdaní sa
do Božej vôle a v inteligentnej
poslušnosti. A, spolu s vierou,
prichádza láska. Jeho viera sa spája s
láskou, a to s láskou k Bohu, ktorý
plní sľuby dané Abrahámovi,
Jakubovi, Mojžišovi; s nežnou láskou
ženícha k Márii a s otcovskou nehou
k Ježišovi. Viera a láska v nádeji na
veľké poslanie, ktoré Boh práve na
svete začínal, pričom si poslúžil aj
ním, tesárom z Galiley: poslanie
vykúpenia ľudí“^[3].

Niekedy nám Pán naznačuje aj v
snoch, hovorí k nám tichým hlasom a
necháva nám priestor, aby sme sa
naučili slobodne sa pohybovať v
rámci jeho plánov. Pred jeho
vnuknutiami môžeme zapojiť do hry
všetky svoje talenty. Boh sa nám
nevnucuje, ale „žiada od nás
rozumnú poslušnosť, a my máme
cítiť zodpovednosť pomôcť iným

ľuďom prostredníctvom svetla svojho rozumu“^[4]. Prosme svätého Jozefa a svätú Máriu, aby nás naučili pripraviť naše srdcia na to, aby sme tieto výzvy pochopili a odpovedali na ne s pohotovou a rozumnou poslušnosťou.

^[1] Svätý Augustín, *List 138*, 1, 5.

^[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 762.

^[3] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 42.

^[4] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 17.
